

BARBORA BERNÁTOVÁ

ŠPINA

KRIMI

SAGA

ŠPINA

BARBORA BERNÁTOVÁ

ŠPINA

**KOŠICE
2026**

© 2026 Barbora Bernátová
© 2026 Vydavatelství Saga
Cover design © 2026 Tomáš Cikán
Cover photo © Aliaksei Kaponia / Shutterstock.com

ISBN 978-80-69032-11-8 (tlačená verzia)
ISBN 978-80-69032-12-5 (pdf)
ISBN 978-80-69032-13-2 (epub)
ISBN 978-80-69032-14-9 (mobi)

Mamine

PROLÓG

16. november 2019

Patrik zaparkoval na okraji vysokého zrázu a zadíval sa pred seba. Vodná hladina v kameňolome sa vlnila pod náporom silného vetra, mraky na oblohe sa rýchlo striedali a zakrývali tak ubúdajúci mesiac. Búrka bola každou chvíľou bližšie k miestu, kde sa mali stretnúť.

Zvuky syčiacej peny a dažďa, ktorý o druhej v noci dopadal na kapotu auta, ho upokojovali. Premýšľal nad životom, nad minulosťou, prítomnosťou aj budúcnosťou, myšlienkami zabľúdil medzi svojich študentov, ale najviac myslel na Anetu – na svoju manželku.

Aký bol hlúpy!

Oprel sa o operadlo a zapálil si cigaretu. Dym sa vzniesol k stropu a preplazil sa k otvorenému oknu, za ktorým rýchlo zmizol.

Minúty ubiehali a osoba, s ktorou sa mal stretnúť, meškala.

Patrik to neznášal. Presnosť je výsada kráľov, hovorieval svojim študentom. Radšej prísť o desať minút skôr, ako o desať minút neskôr.

Blesk preťal nočnú oblohu a Patrik zbadal v spätnom zrkadle pohyb. Nieкто vybehol z lesa a približoval sa k autu. Dvere na strane spolujazdca sa otvorili a vedľa neho si sadla postava v čiernom. Z kapucne, ktorú si zložila z hlavy, padali kvapky na jeho kožené sedadlá.

„Konečne, kde si toľko trč...“

Nedopovedal. V aute akoby sa na chvíľu zastavil čas, len svet naokolo plynul ďalej. Dážď s rovnakou intenzitou dopadal

na rozvírenú hladinu, vietor prefukoval cez štrbiny auta a vlny s dunením čoraz silnejšie narážali do brehov lomu. Všetko by bolo ako pred malou chvíľou, keby sa nedíval do guľatej drážkovej hlavne, ktorou mu osoba mierila na čelo.

Chcel skríknúť, ale zabránil mu v tom ostrý výstrel.

PRVÁ KAPITOLA

O MESIAC NESKÔR

Na včerajší večer som si spomínal len matne. Zrejme to bol hnev a možno nasledujúce udalosti, ktoré mi zatemnili spomienky. Nie, tentoraz som neskončil v cudzej posteli s cudzou ženou – za posledný rok sa toho veľmi veľa zmenilo. Samozrejme, nie úplne všetko. Stále som bol vznetlivý, prchký – vyhrkol som zo seba takpovediac všetko, čo mi slina na jazyk priniesla –, tvrdohlavý, negatívny a večne nasratý. A áno, stále som bol zamilovaný len a len do mojej pôvabnej kolegyne, na tom sa nič nezmenilo. Podstatnou zmenou v mojom živote bola predovšetkým sexuálna abstinencia a prísny zákaz obzerať sa za inými ženami (a to tak v Eminej prítomnosti, ako aj v jej neprítomnosti, hoci v tom druhom prípade by to nemala ako zistiť), čo, koniec koncov, viedlo až k obmedzovaniu mojej osobnej slobody a porušovaniu mojich základných práv. Stal som sa otrokom jednej ženy, poslušným a verným, toleroval som toho viac, ako bolo donedávna mojím zvykom, a až do včerajšieho večera mi to neprekážalo. Až do chvíle, kým sa debata nezvrtla na dieťa.

Kedysi, v nie až tak dávnej minulosti, sa ma matka zvykla pýtať na vnúcatá a ja som len mávol rukou, sotva som jej citové výlevy bral vážne. Vtedy som však nemal nikoho, bol som slobodný muž a svoju slobodu som si užíval kde mi prišlo a s kým mi prišlo, ale teraz, keď sme s Emou povýšili náš vzťah na vyššiu úroveň (pod tým treba rozumieť, že sme spolu bývali, spávali, raňajkovali, nakupovali, cestovali spoločne do práce a vracali sa späť do môjho bytu, teda... teraz už nášho, prerobeného,

s novým nábytkom a voňavým Air Wickom v zásuvke), len čo sa debata začala uberať týmto smerom, stal sa zo mňa opäť ten starý dobrý Dávid.

Žiadne deti!

V žiadnom prípade!

Bol som ešte mladý, len prednedávnom som oslávil tridsiate šieste narodeniny, chcel som si užívať spoločne s Emou a nie sa najbližšie roky starať o decko.

Až do včerajška som si myslel, že na túto vec máme s Emou rovnaký názor. Veď nám bolo spolu fajn, tak načo si to kaziť nejakým urevaným sopliakom? No len čo sme sa vrátili z návštevy u matky a zabuchli dverami, ani som nestihol pripnúť Brucovi vôdtku, vychrlila na mňa spíšku slov zabrdajúcich do tej mnou nenávidenej témy.

„Ty nechceš deti?“

„Samozrejme, že nie.“

„Ale ja áno.“

Ticho. Nevedel som, ako reagovať. Bruce vedľa mňa netrpelivo prešľapoval z nohy na nohu.

Ema pokračovala: „Už mi tikajú biologické hodiny.“

Och, to odpudzujúce slovné spojenie.

Bruce zakňučal, pohľadom ma prosil, aby sme sa vyparili. Tuším mu ani nebolo treba na záchod, len chcel čím skôr vypadnúť od Emy alebo sa stať rovnako neviditeľným, ako som sa v tej chvíli chcel stať ja.

Zbytočne by som sa s ňou púšťal do debaty – ak si Ema vzala do hlavy nejakú sprostosť, na to, aby som jej ju z nej vybil, som potreboval čas, premyslenú taktiku a pevné nervy. Ema bola tvrdohlavá a ak si niečo zmyslela, chcela to stoj čo stoj a hoto-vo. V ten večer sme boli navyše obaja vynervovaní z návštevy u mojej matky a Viktora, s ktorým som bol ešte stále na nože,

takže rozumnejšie by bolo porozprávať sa o tom... čo ja viem, tak o rok?

A aj to by bolo priskoro.

„Idem von.“

Možno toto prosté oznámenie bez emócií zapríčinilo, že keď som sa vrátil domov, našiel som byt prázdny. Dvere na vstavanej skrini boli odsunuté, zmizlo z nej niekoľko Eminých vecí, najmä tričká, hrubé svetle, nohavice a tepláky, z chodby sa vyparila štrikovaná čiapka a šál a rovnako fuč boli aj kľúče od jej žltého chrobáka, čižmy, zubná kefka, kozmetika a kokosová voňavka.

Ema odišla.

Nebudem predstierať, ale bol som tomu rád. Odláhlo mi a po dlhej dobe som si konečne vydýchol.

Prešiel som do kuchyne, nabral Brucovi čerstvú vodu, dal mu najesť a počas čakania na aktualizáciu systému v notebooku som zamieril k barovej skrinke. Na moje veľké sklamanie som v nej našiel len vaječný likér a citrónový fernet – fľaše, ktoré sa zvýšili z Eminej oslavy narodenín. Znechutene som zavrel dvierka na skrinke a o necelú polhodinu som vystrojený vodkou a dvomi balíkmi cigariet vychádzal z najbližšieho supermarketu.

Človek je naozaj divné plemeno, povedal som si, keď som prekročil zablatený závej snehu a na poslednú chvíľu zadržal fľašu, ktorá mi takmer vyklzla spod bundy. Ako keby nestačilo, že vianočný ošiaľ začal tak skoro, ešte k tomu všetkému sa aj predavačky rozhodli, že mi znepríjemnia už aj tak nahovno deň, v pokoji si užijú predvianočnú atmosféru, na všetko sa zvysoka vyserú a nechajú otvorenú len jednu pokladňu. A keď sa človek ozve (pozrime sa, ako vtedy dokážu ženy ťahať za jeden povraz), obklúčia vás, zomknú sa ako lačné supy a mudrujú ostošeť.

A tak som z obchodu odchádzal červený až za ušami, nie od hanby alebo zimy, ale od zlosti. Po zaplattení som tým kravám

zaželať *krásne* sviatky a zaprial im len to *najlepšie* do nového roku.

Konečne som si mohol vybiť zlosť na hocikom, kto sa mi priplietol do cesty. Na túto chvíľu som potichu vyčkával viac ako rok.

Vonku bolo mínus dvadsať, cestári sa ani len neunúvali odpratať sneh z chodníkov – veď načo aj? –, ponožky som mal premočené a drkotalo mi zubami, preto som sa potreboval cestou domov trochu zahriať. Odzátkoval som fľašu a poriadne si z nej odpil. Ostrá tekutina mi zaliala hrdlo, rozpálila telo a po ďalších hltoch som už necítil žiadnu zimu, len číru radosť. Radosť zo snehu, ktorý mi škripal pod topánkami, z oranžovej oblohy, z hustých obláčikov dymu, ktoré sa k nej pri každom mojom vydýchnutí vzniesli, zo života a zo slobody.

Avšak tento pocit eufórie nemal dlhé trvanie.

„Hej!“ počul som za sebou hrubý hlas. „Hej! Nemáš cigu?“

Ani po incidente v obchode som nebol dostatočne vyvenťovaný, stále som mal potrebu na niekom sa vyzúriť. Zovrel som cigaretu pevnejšie medzi prstami, pozrel raz na ňu, raz na bezdomovca, opäť raz na cigaretu, potiahol som si a vyfúkol chlapovi dym do tváre. „Nefajčím!“

„Čože?“ nezmohol sa na viac. Videl som, ako na mieste zdrevenel a nechápavo sa okolo seba obzeral. „No, dobre potom. A aspoň euro, dve... nemáš?“ zakričal za mnou, ale to už som zahýnal za roh paneláka na vedľajšej ulici.

V byte bolo poriadne horúco. Bruce ležal pri gauči, jazyk mal vyplazený a ťažko dýchal. Stiahol som radiátory v izbách na dvojku, otvoril balkónové dvere a nechal psa, aby sa schladil na studenej dlažbe.

Ešte oblečený v páperovej bunde a zababušený v šále a čiapke som si k nemu prisadol. „Pozrieme si niečo?“ spýtal

som sa a pohladkal ho za ušami. „Nemusel by si sa tváriť tak znudene.“

Bruce si vzdychol, otočil sa na druhú stranu a zadíval sa na zasneženú ulicu. Niekedy som mal pocit, že to psisko cíti to isté čo ja a rozumie každému môjmu slovu.

Po Láske nebeskej, Prázdninách, Denníku Bridget Jonesovej – všetko to boli Emine obľúbené filmy – a po dopitej fľaši vodky som sa rozreval ako malý chlapec. Alkohol mi zatemnil zdravý úsudok a ja som sa strmhľav rútil do poriadnej kaše. Vyvolával som Eme, škúliac na displej som jej písal správy so samými chybami, ospravedlňoval som sa, a čo bolo už naozaj cez čiaru, súhlasil som s dieťaťom.

Ale len s jedným, nezabudol som v správe dopísať a pridať k tomu tri výkričníky.

Našťastie ma Ema dobre poznala – podľa zakódovaných šifier, ktoré som jej v správach posielal, musela usúdiť, že som bol poriadne naliaty – a moje vyhlásenie ohľadom dieťaťa nebrala vážne. Nahovory nereagovala, na správy neodpisovala, dokonca si okolo polnoci vypla mobil.

Posledná vec predtým, ako som sa zobudil na studených schodoch vedľa Eminho starého bytu bolo moje rozhodnutie vybrať sa k nej domov a urobiť jej pred zrakmi všetkých susedov poriadny cirkus. Vzhľadom na to, že som ležal na špinavej rohožke a vlasy som mal mokré od snehových šľapají, ktorými bola posiatá celá chodba, ma Ema buď odmietla vpustiť dovnútra, alebo...

„Nie je doma!“ skríkla suseda zhora, keď som neprestajne stláčal zvonček pri Eminých dverách. „Zmizni, ty ožran, lebo zavolám políciu!“ ziapala tak nahlas, že jej krik vyhnal z bytov ostatných susedov, ktorí sa teraz nakláňali cez zábradlie a obzerali si ma ako nejaký múzejný exemplár.

Urobiť Eme hanbu sa mi teda podarilo, no stále viedla 2:1. Prvý bod získala, keď ma opustila a druhý, keď som sa jej začal doprosovať, aby sa vrátila.

Cestou domov som sa pokúsil Eme ešte raz dovolať, ale márne. Stále mala vypnutý mobil. Chvíľu som zvažoval, že zavolám jej bratovi, ale napokon som ten nápad vypustil z hlavy. Ako dobre viem, s Emou sa nezhováral od tej záležitosti s jeho snúbenicou, v ktorej sme boli obaja zapletení až po uši.

Doma som si dal teplý kúpeľ a v slipoch s pohárom citrusového fernetu – do obchodu sa mi tentoraz nechcelo ísť – som sa pustil do výzdoby vianočného stromčeka. Z pivnice som dovliekol dve škatule s ozdobami a svetielkami a celý ich obsah som bez lahu a skladu nahádzal na živú jedľu v črepníku, ktorú sme si s Emou kúpili minulý rok na naše prvé spoločne strávené Vianoce.

Pristúpil som ku gauču a zadíval sa na svoje umelecké dielo. Tmavomodré, červené, zlaté a strieborné gule, pomedzi to hnedé hviezdčky a ružové soby v kombinácii s modrými, svetelná reťaz doslova ponechaná gravitácii a spoliehajúca sa len na to, či ju niektorý z konárov stromu zachytí. No, existovali len dve možnosti, prečo sa mi ten stromček páčil. Buď som mal nafigu vkus, alebo som bol znovu ožratý, čo sa mi pri pohľade na polprázdnu fľašu javilo ako tá správnejšia možnosť.

Za oknami sa už dávnejšie zotmelo. Po včerajšej noci som sa chcel poriadne vyspať, a preto som si bez najmenších výčitiek svedomia ľahol už o pol ôsmej večer.

Dvakrát som zažmurkal, keď mi zazvonil telefón.

Ema, napadlo mi, konečne prestala trucovať.

Natiahol som sa po mobile a pri pohľade na meno volajúceho som chvíľu rozmýšľal, či to vôbec zdvihnúť alebo sa radšej obesiť.

Šéfku určite nezaujímá, ako som trávil sobotu.

„No?“ ozval som sa otrávene a preložil si mobil k druhému uchu, aby som sa mohol dostať k zásuvke s ponožkami. Na spánok som mohol zabudnúť.

Gabriela Solčanská cez telefón znechutene odfrkla. Po tom, čo sa jej manžel ako posledný človek na svete dozvedel, že som ju pretiahol, takmer odišla z funkcie riaditeľky odboru kriminálnej polície. Nakoniec sa ale rozhodla neurobiť mi takú radosť a naďalej mi znepríjemňovala život. „Pošlem po vás niekoho?“

DRUHÁ KAPITOLA

AMÉLIA STOLÁROVÁ

Dve hodiny predtým, ako zazvonil kapitánovi Dávidovi Meiznerovi mobil, sedeli Mia Stolárová a Marta Klainová na drevených sánkach, zaväzovali si korčule na ľad a nahlas spievali text piesne *Want You Back* od skupiny 5 Seconds of Summer. Hudba vychádzala z prenosného bluetooth reproduktora, ktorý mala Marta položený vedľa seba.

„Milujem Luka,“ poznamenala, keď pesnička dohrala a lyrický tenor austrálskeho speváka vystriedala ďalšia skladba zo zoznamu.

A ja milujem Jakuba, pomyslela si v duchu Mia a zadívala sa na jedného z dvoch chlapcov, ktorí sa prehánali po zamrznutej hladine v kameňolome. Na tento deň čakala štyri roky. Presnejšie od chvíle, keď sa im pred dverami riaditeľne stretli pohľady v to ráno počas zápisu do prvého ročníka. Keď ju v piatok po škole dobehol na autobusovej zastávke a pozval na rande, nemohla uveriť vlastným ušiam. Jakub Fúko, ten hanblivý chlapec, ktorý síce trávil prestávky vedľa nej v lavici, ale vždy bol utiahnutý a mlčanlivý, ju odrazu pozval von? Takmer celý predchádzajúci deň aj noc premýšľala, čo ho k tomu viedlo.

Žeby mu Marta niečo naznačila? Alebo Emil?

Jej spolužiaci vedeli, že je do Jakuba už štyri roky bezhlavo zamilovaná a obidvaja boli natoľko zlomyseľní, že by mu o tom bez problémov povedali, len aby ju pred ním strápnili. S Jakubovým súhlasom určite nepočítali, veď ako by aj mohli. Obaja boli zahľadení sami do seba. Emil, vysoký a svalnatý vodnopólista so širokými ramenami a Marta... tak tá patrila k najkrajším

dievčatám na škole. Mala dlhé čierne vlasy, na koncoch jemne zvlnené, veľké modré oči a sexi pehy na lícnych kostiach. Bola obľúbená, každé dievča sa jej chcelo dostať do priazne a každý chalan do nohavičiek, mala dobré známky a bohatého otca v mestskom zastupiteľstve.

Oproti nim bola Mia nič. Obyčajná sirota, ktorú si adoptoval chudobný bezdetný pár. Kto bola ona, aby sa mohla s Martou porovnávať? Na rozdiel od svojej najlepšej priateľky nebola ani obľúbená, ani bohatá a zďaleka nie pekná. Bola najvyššia z triedy, ostatné dievčatá jej siahali maximálne po bradu a chlapci sa jej vysmievali, že vyzerá ako vešiak na kabáty. Hrud' mala plochú a so žltými vlasmi sa zozadu podobala na vyziabnuté kurča chované na kukurici.

Mii v tej chvíli napadlo, či sa s ňou Marta nezačala priateľiť len preto, aby vedľa nej vynikla jej krása. „Vieš o tom, že Luke chodí s tou hnedovláskou z X Factoru? Sierrou?“ Aspoň takto sa chcela Marte pomstiť, hoci ona za jej odporný zjav a nespravodlivý život nemohla.

„Viem,“ vyprskla popudene Marta, akoby si doteraz naozaj myslela, že má nejakú šancu dať sa dokopy s Lukom Hemmingom. „Štetka,“ zakončila na adresu spevákovej priateľky a hodila zapálenú cigaretu do nedotknutého snehu. „Si pripravená?“

Nebola, ale nemohla celý večer presedieť na brehu a pozeráť sa na ostatných, najmä keď na ňu čakal Jakub. Možno sa pošmykne – čo bolo viac než pravdepodobné, pretože Mia bola neschopná v každom športe –, Jakub ju ako v nejakom romantickom filme zachytí, preskočí medzi nimi iskra a...

„Pomôžem ti?“ spýtal sa Jakub.

„Asi hej.“ Krátke kuriatkovsky žlté vlasy, ktoré jej odstávali na čele aj za ušami, si zastokla pod čiapku s dvomi brmbolcami a podala spolužiakovi ruku.

Večer bol jasný, z odtieňov oblohy bolo zrejmé, že čoskoro začne opäť snežiť, zamrznutú hladinu vody pokrývala biela prikrývka a všetko okolo nich bolo presvetlené snehom a diaľkovými svetlami Emilovho SUV.

„Fíha, ide ti to celkom dobre,“ zvolal Jakub, keď sa začala plynulo pohybovať po ľade. Aj on si určite pamätal na to, ako počas spojenej hodiny telesnej v druhom ročníku hrali volejbal. Bola taká dengľavá, že pri výbere hráčov ostala sedieť ako posledná na lavičke, dokonca ani Marta ju nechcela do tímu. Vlastné spoluhráčky jej odmietali prihrať loptu a zakaždým, keď išla na podanie, si skrývali hlavy medzi ramená a posmievali sa jej. Súperi na ňu náročky mierili, aby si zaistili ďalší bod a navýšili skóre. Raz sa jej predsa len podarilo odraziť Emilov smeč... žiaľ, priamo do tváre. Odvtedy nosila na hodiny telesnej ospravedlnenky alebo sa vyhovorila na menštruáciu.

Zahnala spomienky na dievčenskú šatňu plnú spolužiakov, ktoré pri prezliekaní napodobňovali jej výraz, keď si sama odrazila loptu do nosa, a oddelila sa od Jakuba.

Najprv sa korčuľovala len popri okraji, ľadu veľmi nedôverovala, no z diaľky videla, ako sa Marta s Emilom šantia v strede jazera, skáču, padajú, smejú sa, a tak sa odhodlala aj ona. Jemný vánok jej spreď cesty odvíal sneh, prešla stredom a pokračovala k opačnej strane lomu, k obrovským kameňom týčiacim sa zhruba dvadsať metrov nad ich hlavami.

Jakub zabrzdil tesne vedľa. „Pod,“ chytil ju za ruku a ťahal popri okraji na miesto, kde sa kamene zvažovali smerom dole. Dvadsať metrov sivastých skál nad ich hlavami sa odrazu zmenilo na desať, päť, tri, až kým nedošli k plytčine na druhom brehu. Jakub si sadol na jeden z kameňov a vydoloval niečo z vrečka bundy. „Dáš si?“ spýtal sa po niekoľkých sekundách a medzi prstami obidvoch rúk držal ušľahanú cigaretu. Aspoň tak to na prvý pohľad vyzeralo.

Mia prikývla a pomaly sa po ľade presunula bližšie k Jakubovi, ktorý vyplazil jazyk a jedným pohybom sprava doľava olízal papierik a zapálil si. Potiahol, chvíľu v sebe držal dym, ale napokon ho cez nozdry vyfúkol.

Mia zacítila čudný zápach. „To je...“

„Tráva.“ Znova si potiahol a podal jej cigaretu. „Poď bližšie, nedočiahnem.“

Ešte nikdy nefajčila marihuanu, rodičia ju pred drogami varovali a ona sa aj bez toho bála, aké by to na ňu mohlo mať účinky, ale nemohla odmietnuť. Nie dnes. Vzala si od Jakuba joint a snažila sa pri tom vyzeráť prirodzene, ako keby húlila bežne. Potiahla si a chvíľu v sebe držala štipľavý dym – vôbec netušila, prečo to robí –, potom ho rovnako ako Jakub vyfúkla cez nos a začala sa dusiť.

Jakub sa usmial. „Si v pohode?“

Prikývla a vrátila mu cigaretu. Otočila sa späť k zamrznutej vode, ale len čo sa pohla dopredu, korčuľa sa jej zakliesnila do čohosi, čo vytrčalo z ľadu. Kost' v členku jej hlasno zapraskala a Mia dopadla na tvrdú zem.

Jakub k nej okamžite priskočil a pokúsil sa vymaniť Miinu nohu z koreňa, do ktorého sa zasekla, ale nech sa snažil najlepšie, ako vedel, nedarilo sa mu to. Napokon rozviazal šnúrký na bielej korčuľi a opatrne z nej Miinu nohu vytiahol.

„Áú.“

Jakub si nevšímal spolužiačkinu uplakanú tvár, naklonil sa bližšie k zemi a silno korčuľou trhol. Zamrznuté korene konečne uvoľnili svoje zovretie.

„No, doriti!“

„Čo je?“

Jakub sa nezmohol na ďalšie slová, iba nehybne sedel na ľadovej zemi a cítil, ako mu cez zateplené nohavice presakuje voda

z topiaceho sa snehu. Díval sa pred seba na divne pokrútenú, zamrznutú ruku a na zreteľné línie piatich ľudských prstov, ktoré sa bezducho načahovali spod zamrznutého jazera. Na zlomok sekundy mu preblyslo hlavou, že ten matroš od suseda je fakt kvalitka a že výjav, na ktorý sa díva, je iba halucinácia.

Vtom sa lomom rozľahol Miin krik.